

Ο Πατρ. Ιεροσολύμων στην Ι.Μ. του Αγίου Ονουφρίου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Κυριακήν, 5ην /18ην Οκτωβρίου 2020, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε της Θείας Λειτουργίας στην Ιερά Μονή του αγίου Ονουφρίου, που βρίσκεται έναντι της κολυμβήθρας του Σιλωάμ, στην οποία εστάλη υπό του Κυρίου ο εκ γενετής τυφλός και νιψάμενος υγιής ανέβλεπεν, και στη βραχώδη περιοχή του Αγρού του Κεραμέως, την οποίαν αγόρασαν οι Φαρισαίοι με τα τριάκοντα αργύρια, τα οποία επέστρεψε μεταμεληθείς ο Ιούδας.

Ακριβώς σε αυτήν την περιοχή διατηρεί απ' αιώνων Μονήν το Πατριαρχείον, αφιερωμένη στον όσιο Πατέρα Ονούφριο τον εξ Αιγύπτου.

Μετά του Μακαριωτάτου συλλειτουργήσε ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος και οι Αρχιμανδρίτες Ματθαίος Γέρων Δραγουμάνος και Κάλλιστος ηγούμενος της Ι. Μονής Αγίου Χαραλάμπους, μετά του Ιεροδιακόνου Ευλογίου και έψαλλεν ο κ. Βασίλειος Γκοτσόπουλος και μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής.

Στο Κοινωνικόν της θείας Λειτουργίας εκήρυξε τον θείον λόγο ο Μακαριώτατος εις τας ολίγας μοναζούσας και τους ολίγους πιστούς, λόγω των περιοριστικών μέτρων διά τον Covid – 19, έχοντα ως έπεται:

«Άγαπάτε τούς έχθρούς υμῶν καί αγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες, καί ἔσται ὁ μισθός υμῶν πολὺς καί ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τούς ἀχαρίστους καί πονηρούς», (Λουκ. 6, 35), λέγει Κύριος.

Άγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ χαριτώσασα τὴν ἁγίαν μάρτυρα Χαριτίνην, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἵνα τελέσωμεν τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ αὐτῆς.

Τό ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῶν ἁγίων καί δὴ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ θεῖος ἔρως, δηλονότι ἡ ἀγάπη διὰ τόν Χριστόν, ἡ ὁποία [ἀγάπη] κατέστησεν αὐτοὺς υἱοὺς καί θυγατέρας τοῦ Ὑψίστου.

«Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ», (Α΄ Ἰωάν. 4,16). «Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τούς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ. Πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καί οἶδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν», (Α΄ Ἰωάν. 14-15), κηρύττει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «εἰ δέ ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν, ἀνάγκη πᾶσα τό μῖσος εἶναι τόν διάβολον. Ὡσπερ οὖν ὁ τὴν ἀγάπην ἔχων, τόν Θεόν ἔχει, οὕτως ὁ τό μῖσος ἔχων, τόν διάβολον ἐν ἑαυτῷ τρέφει».

Ἡ ἄπειρος φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, τουτέστιν ἡ ἄφατος δύναμις τῆς ἀγάπης αὐτῆς, ἐξεδηλώθη ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλαδή τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέ ἐν τῷ σταυρῷ θυσία τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ «τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,19), ὁ Ὅποιος «ἑαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καί σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2, 7-8), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Με ἄλλα λόγια, ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησε καί ὑπέστη τόν σταυρικόν θάνατον, διὰ

νά καταστήση μέ τόν θάνατόν Του άνίσχυρον εκείνον, πού εἶχε τήν δύναμιν καί τό κράτος τοῦ θανάτου, δηλαδή τόν διάβολον, «ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον», (Ἑβρ. 2,14), λέγει ὁ σοφός Παῦλος. Ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐχθρός πάσης δικαιοσύνης (Πράξ. 13,10) καί συνεπῶς ὁ Πατήρ τῆς μνησικακίας καί ὁ κατ' ἐξοχήν ἐχθρός τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Κατά τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, μνησικακία σημαίνει-μεταξύ ἄλλων- μῖσος δικαιοσύνης, ἰός (=δηλητήριον) ψυχῆς, ἀγάπης ἀλλοτριώσεις (=ἀποξένωσις) καί ψυχῆς ἥλος πεπηγώς (=καρφί ἐμπεπηγμένο στήν ψυχή).

Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ Κύριος παραγγέλλει: «ὕμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς», (Λουκ. 6, 27). Ὁ ἱερώτατος Παῦλος, στοιχῶν εἰς τοὺς Κυριακοὺς λόγους, συνέταξε τόν ὑπέροχον ὕμνον τῆς ἀγάπης, τήν ὁποίαν ἔθεσεν ὑπεράνω πάσης γνώσεως καί κάθε βαθμοῦ πίστεως. «Καί ἐάν εἰδῶ τά μυστήρια πάντα καί πᾶσαν τήν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω πᾶσαν τήν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμι», (Α΄ Κορινθ. 13, 2).

Εἰς τόν ὕμνον τοῦτον τῆς ἀγάπης ὁ «ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἄρπαγείς» (Β΄ Κορινθ. 12,2) θεῖος Παῦλος, ἐξαίρει τήν ἄρρηκτον σχέσιν ἀγάπης καί ἀληθείας λέγων: «Ἡ ἀγάπη οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ» (Α΄ Κορ. 13,6).

Καί ἀπλούστερον, ἡ ἀγάπη δέν χαίρει, ὅταν βλέπῃ νά γίνηται κάτι ἄδικον, χαίρει δέ ὅταν βλέπῃ τήν ἀλήθειαν νά ἐπικρατῇ. Ἡ ἀλήθεια δέ ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ὁ διακηρύξας «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια», (Ἰωάν. 14, 6). Καί κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ», (Α΄ Ἰωάν. 4,16).

Ἡ ἀγάπη ἀποκαλυφθεῖσα ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Οἰκονομίας ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτήν μυστήριον μέγα τοῦ Θεοῦ Πατρός. Διά τοῦτο ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους καί δὴ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν δέν εἶναι ἀρετή, ἀλλά «φύσεως ἀκολουθία», δηλαδή ἐπακόλουθον τῆς φύσεως, ὡς λέγει ὁ ἐρμηνευτής Ζιγαβηνός: «οὐκ ἐστὶν ἀρετή τό ἀγαπᾶν τόν ἀγαπῶντα, ἀλλά φύσεως ἀκολουθία». Καί κατά τόν Μέγα Ἀντώνιον «ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καί ὁ θάνατος», τοὔτέστιν ἀνάλογα μέ τήν στάσιν πού θά τηρήσωμεν πρὸς τόν πλησίον μας, τόν συνάνθρωπόν μας, θά ἔχωμε ἐντός μας τήν ζωήν ἢ τόν θάνατον.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀνέδειξε μαρτύρων ἀγλάϊσμα τήν σήμερον ἑορτίως τιμωμένην ἀγίαν Χαριτίνην, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «τῶν νοουμένων τό τερπνόν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τό ρευστόν καταλείψασα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τόν νοῦν· ὅθεν πρός τό στάδιον τῆς ἀθλήσεως μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες καί τόν ὄφιν καθεῖλες καί ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῇ, στέφανον κόρη, μαρτύρων ἀγλάϊσμα».

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τόν Θεόν τῆς Ἀγάπης, ἵνα μείνωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ, ἀκούοντες εἰς τήν πατρικήν προτροπήν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «Γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά καί περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καί ὁ Χριστός ἡγάπησεν ἡμᾶς», (Ἐφεσ. 5, 1-2). Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἡ καλῶς συντηροῦσα καί ἀνακαινίζουσα τήν Μονήν, ὁσιωτάτη ἡγουμένη Παῖσιᾶ παρέθεσε φιλόξενον κέρασμα.